

Arrest

nr. 37 798 van 28 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 januari 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 22 oktober 2009, verstuurd op 26 oktober 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart een Russisch onderdaan van Ingoeshe origine te zijn. U bent afkomstig van Vladikavkaz. U werd op 26/01/2008 bij aankomst op het Soglasieplein, waar een protestmeeting ging plaatsvinden, aangehouden door politie. U werd na een uur weer vrijgelaten nadat men geconstateerd had dat u werkzaam was in de rechtbank van Nazran. Begin maart 2008 plaatste u in uw functie als

woordvoerder van de rechtbank een artikel op de website van de rechtbank over de evolutie van het rechtssysteem in Ingoesjetië. U verklaarde dat u in april 2008 telefonisch werd bedreigd omwille van dit artikel door onbekende personen. In uw functie als woordvoerder van de rechtbank gaf u informatie door aan familieleden en aan de pers. In juni 2008 werd u opnieuw door onbekenden telefonisch bedreigd omdat u deze informatie doorgaf. Op 5/08/2008 reed u mee met uw vriend B.(...) in zijn auto. Deze auto werd die dag werd beschoten. Uw vriend B.(...) kwam hierbij om het leven. Op 25/08/2009 ging u op het openbaar Ministerie getuigen in verband met het schietincident waarbij uw vriend om het leven kwam. De rechercheur die deze zaak behandelde beschuldigde u van banden te hebben met rebellen. In september 2008 ontving uw vader een telefoon waarin gevraagd werd dat u uw verklaringen voor het openbaar Ministerie zou wijzigen, wat u niet hebt gedaan. Sinds dat moment leefde u ondergedoken in Nazran. Er vonden in die periode drie huiszoeken in uw verblijfplaats plaats. De eerste twee huiszoeken werden door onbekende personen uitgevoerd. De derde huiszoeking vond plaats op 30/12/2008 en werd uitgevoerd door ingoeshe politieagenten. U verliet Nazran op 24/12/2008 naar Moskou waar u bij een vriend verbleef tot 05/01/2009. U verliet Moskou en kwam om 08/01/2009 in België aan waar u op dezelfde dag asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw rijbewijs, uw binnenlands Russisch paspoort, uw geboorteakte, twee convocaties, een bevel tot onderzoeksdaden, een kopie van uw werkbadge, werkboekje en een diploma, diploma's, een kennisgeving van uw nieuwe functie, internetartikels, een bladzijde van de website van de rechtbank, een ledenlijst, een overeenkomst financiële verantwoordelijkheid, een telefoonnummer van het werk, uw laatste artikel, een tijdschrift met foto's en een medisch attest voor."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker slaagt er niet in om duidelijk aan te geven wie hij vreest;
- gezien verzoeker tijdens de verschillende gehoren steeds een andere reden aangeeft waarom het parket, het openbaar ministerie, de veiligheidsdienst of de speciale eenheden hem zouden vervolgen maakt verzoeker zijn vrees niet aannemelijk;
- nergens uit het document "bevel tot onderzoeksdaden" kan worden opgemaakt dat er een rechtszaak tegen verzoeker werd aangespannen;
- verzoeker kan niet concreet aangeven wat er precies in zijn internetartikel problematisch is, noch kan hij aangeven door wie hij wordt bedreigd;
- verzoeker, die verklaarde dat hij gevlucht was voor de veiligheidsdiensten omdat hij informatie doorgaf aan familie, slaagt er niet in aan te geven welke informatie hij doorgaf;
- er is een vermoeden dat verzoeker informatie achterhoudt over zijn werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten;
- de door verzoeker neergelegde documenten kunnen de voormelde conclusie niet wijzigen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in een enig middel een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook een schending van de algemene motiveringsplicht zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk erkend moet worden als vluchteling zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bestreden beslissing trekt vooreerst niet in twijfel dat verzoeker werkzaam was bij de regionale rechtbank van Nazran gelet op de vele documenten die hij dienaangaande neerlegt ter staving van zijn relaas. Uit een lezing van de drie gehoren bij het Commissariaat-generaal en deze bij de Dienst

Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekers problemen duidelijk voortvloeien uit zijn functie als woordvoerder bij de regionale rechtbank in Nazran. Waar verzoeker aangaf dat hij in januari 2008 problemen kreeg omdat hij werd opgepakt naar aanleiding van een protestactie tegen willekeurige moorden en verdwijningen in Ingoesjetië stelt de Raad vast dat nergens uit de gehoren blijkt dat verzoeker deze kortstondige aanhouding als determinerend motief voor zijn asielrelaas aanhaalt, noch dat hij zou verklaard hebben uitsluitend omwille van deze kortstondige aanhouding vervolging te vrezen. Verzoeker verklaarde immers dat hij vervolgens dank zij de tussenkomst van de vice-voorzitter van het Hooggerechtshof, Yandiev Hasan, voor een tijd met rust gelaten werd. Echter kan in redelijkheid worden aangenomen dat dit feit verzoeker, gelet op zijn functie bij de rechtbank, onder de negatieve aandacht van de overheden, in casu de procureur bij wie hij zich hiervoor moest verantwoorden, heeft geplaatst.

2.4. Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij zou worden bedreigd omwille van een internetartikel dat hij op de website van de rechtbank van Nazran had geplaatst kan het volgende worden opgemerkt. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast dat verzoeker niet concreet kan aangeven wat precies in het artikel problematisch is. Verzoeker geeft nochtans duidelijk aan dat de passage over het Prigorodny district de directe aanleiding is geweest tot bedreigingen (vragenlijst 30 januari 2009, 3). Uit algemene informatie blijkt dat het grondconflict over het Prigorodnydistrict zeer gevoelig ligt in de regio en al meermaals aanleiding heeft gegeven tot zware interetnische spanningen tussen Ingoesjen en Noord-Osseten waarbij in 1992 duizenden etnische Ingoesjen genooddaakt werden voormeld district te verlaten. Zowel Ingoesjetië als Noord-Ossetië eisen het district op en zolang er geen oplossing voor het conflict is beschouwt Noord-Ossetië het als behorende tot zijn grondgebied. De interetnische spanningen duiken geregeld de kop op zoals in de nasleep van het gijzelingsdrama in Beslan in 2004. Gelet op het uiterst gevoelige thema kan worden aangenomen dat verzoeker, zelf een etnische Ingoesj, na publicatie van zijn artikel waarin hij beschreef hoe het betwiste district tot 1944 tot Ingoesjetië behoorde, hiervoor bedreigingen heeft gekregen vanuit Noord-Ossetische nationalistische kringen.

2.5. Uit de verschillende gehoren blijkt eveneens dat verzoeker steeds eenduidig is gebleven met betrekking tot de directe aanleiding van zijn vertrek. Verzoeker verklaarde immers verschillende malen dat de aanleiding van zijn vertrek gelegen was in het onderzoek naar de moordzaak op zijn vriend en buurman B. (gehoorverslag 27 mei 2009, 19 en gehoorverslag 22 juni 2009, 5). Verzoeker is onmiddellijk na de aanslag, die plaats had op 5 augustus 2008, gestopt met werken uit vrees omdat hij twijfelde of de moordaanslag tegen zijn vriend B. dan wel tegen hem als medepassagier gericht was. Vervolgens heeft hij in het kader van het onderzoek naar de daders van deze aanslag belastende verklaringen afgelegd ten opzichte van de FSB. Zijn vriend B. had hem immers eerder al toevertrouwd leden van de FSB betrappt te hebben die explosieven hadden willen plaatsen onder zijn auto. Verzoeker werd vervolgens gevraagd deze voor de FSB belastende verklaringen te wijzigen en toe te geven dat hij deze aflegde uit vrees voor wraaknemingen van rebellen. Verzoeker is op dit verzoek niet ingegaan en is vervolgens ondergedoken (gehoorverslag 22 juni 2009, 10 alsook vragenlijst van 30 januari 2009, 3).

2.6. In bijkomende orde stelt de Raad vast dat verzoeker tevens verklaarde dat hij als gerechtsmedewerker dagelijks getuige was van onrechtmatige arrestaties door de FSB waarbij burgers zonder enige aanwijzing van schuld voor de rechtbank werd gebracht, hij deze toestanden openlijk in de media bracht (vragenlijst van 30 januari 2009, 3) en om deze reden ook anonieme bedreigingen kreeg. Ook werd hij lastig gevallen door de FSB nadat hij zijn schoonbroer had willen helpen door gerechtelijke gegevens op te zoeken over een vermoorde rebel die mogelijk gelinkt zou kunnen worden aan de moord op diens broer, de adjunct-voorzitter van het Hooggerechtshof Hasan Yandiev.

Dienvolgens kan worden gewezen op het cumulatieve effect van de problemen die verzoeker ondervonden heeft. De directe aanleiding van verzoekers vlucht (sub 2.5.) mag dan ook niet los worden gezien van de overige problemen die verzoeker vanaf januari 2008 heeft ondervonden. Het is immers het geheel van alle elementen samen die maken dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld omwille van cumulatieve gronden.

2.7. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke

verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker, die tot driemaal toe verhoord werd op het Commissariaat-generaal, coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker bracht tal van documenten bij ter staving van zijn relaas. Indien er bijgevolg geen enkele twijfel meer bestaat over verzoekers identiteit, zijn functie als woordvoerder van de rechtbank van Nazran en de problemen die hij in hoofde van deze functie heeft ondervonden (de bestreden beslissing trekt de authenticiteit van de neergelegde convocaties en andere stukken niet in twijfel) kunnen er toch nog enkele vraagtekens geplaatst worden bij de vage verklaringen over zijn reisweg. Bij afweging van alle elementen uit het asielrelaas vermogen deze echter niet de gegrondheid van de asielaanvraag aan te tasten en komt het bijgevolg gepast voor verzoeker dienaangaande het voordeel van de twijfel te geven. Verzoekers profiel gerelateerd aan de Ingoesjetische binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève aanwezig is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 januari 2010 door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER